

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., v právní věci **žalobce: A. G. A.**, narozen „X“, státní příslušnost: Irák, trvalý pobyt „X“, toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, se sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna, zastoupeného Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Sevastopolská 378/16, 101 00 Praha 10, proti **žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, se sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.11.2017, č.j. KRPU-200065-44/ČJ-2017-040022-ZZ-DB,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Ing. Jakubovi Backovi, **s e p ř i z n á v á** odměna ve výši **8 228 Kč**, která mu bude vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 2.11.2017, č.j. KRPU-200065-44/ČJ-2017-040022-ZZ-DB, kterým bylo rozhodnuto, že se podle ustanovení § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodlužuje žalobcova doba zajištění za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, kterým je nařízení Evropského parlamentu a Rady ze dne 26.06.2013, č. 604/2013 (dále jen „dublínské nařízení“), stanovená rozhodnutím žalovaného ze dne 12.10.2017, č.j. KRPU-200065-25/ČJ-2017-040022-ZZ, o 22 dnů.

Žalobce v žalobě uvedl, že podle čl. 28 odst. 2 dublinského nařízení mohou členské státy zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření. Institut vážného nebezpečí je vymezen v ustanovení § 129 odst. 4 věty druhé zákona o pobytu cizinců. Pokud je povinností členského státu přesně definovat objektivní kritéria, na základě nichž je možné posoudit existenci vážného nebezpečí útěku žadatele o mezinárodní ochranu, tím spíše je povinností individualizovat každý jednotlivý případ zajišťovaného žadatele o mezinárodní ochranu právě za pomoci využití konkrétních kritérií pro určení vážného nebezpečí útěku zakotvených v ustanovení § 129 odst. 4 věty druhé zákona o pobytu cizinců. Této povinnosti ovšem žalovaná nedostála, neboť v žalobou napadeném rozhodnutí uvedla, že: „Z jednání účastníka řízení je zřejmé, že nechce opustit území schengenu, čímž existuje vážné nebezpečí útěku a nerealizování jeho přemístění do Finska, odkud byl vyhoštěn.“ Nevůle „opustit území schengenu“ je jednoznačným projevem nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění, nikoliv eventuálního rozhodnutí o přemístění žadatele o mezinárodní ochranu podle dublinského nařízení. To, že žalovaná zaměnila kritéria sloužící k vyhodnocení nutnosti zajištění je podstatnou vadou, která způsobuje nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, kde zrekapitulovala dosavadní průběh řízení s tím, že důvodem zajištění žalobce bylo jeho předání do státu příslušného k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu dle dublinského nařízení, v daném případě do Finska. Ve spisovém materiálu je doloženo dosavadní jednání žalobce, který nerespektuje pravomocná rozhodnutí o vycestování (konkrétně opustit Finsko, přičemž dané rozhodnutí má u sebe). Dále žalobce vědomě pobýval ve Finsku neoprávněně, rovněž neoprávněně cestoval po státech EU z Finska do Rakouska a následně přes ČR do SRN. Žalobce naplnil hned několik alternativ vážného nebezpečí útěku uvedených v ustanovení § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Zmíněnou větou žalobcem vytrženou z kontextu celého odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze žalovaný vyzdvihl tu skutečnost, že žalobce má na území Finska pravomocně ukončenu žádost o mezinárodní ochranu, která mu udělena nebyla a naopak má povinnost vycestovat z území členských států EU, kterou nehodlá respektovat. Žalovaná rozhodně nesouhlasí se žalobcem, že k žalobci přistupovala jako k cizinci zajištěnému za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaná s tímto postupem výslovně vyjádřili souhlas.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s.ř.s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalované (dle ustanovení § 75 odst. 1 s.ř.s.), dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.

Podle ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.

Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útoku. Za vážné nebezpečí útoku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útoku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo sousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.

Podle čl. 28 odst. 2 dublinského nařízení členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útoku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.

Podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Nejvyšší správní soud v minulosti vyslovil, že pokud měl cizinec setrvat na území státu do rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, tuto povinnost porušil a vydal se do jiného státu, aby zde podal novou žádost, lze rozumně očekávat, že opětovně nevyčká svého předání do příslušného členského státu a pokusí se docílit své původní destinace. Zvláště, když již v minulosti prokázal, že neváhá vědomě porušovat právní předpisy států, jejichž hranice nelegálně překračuje (např. rozsudek ze dne 10.6.2015, č.j. 2 Azs 49/2015-48, či rozsudek ze dne 16.8.2016, č.j. 6 Azs 126/2016-25, dostupné na www.nssoud.cz).

Žalované žalobce vytýká, že se nezabývala vážným nebezpečím útoku dle ustanovení § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, ale používala kritéria pro zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu vztahující se k zajištění za účelem správního vyhoštění. Toto tvrzení však v kontextu celého odůvodnění nemá dostatečnou oporu. Žalovaná opakovaně ve svém rozhodnutí odkázala na to, že žalobce je zajišťován za účelem předání podle dublinského nařízení. Dále uvedla, že již orgány Finska přistoupily u žalobce k mírnějším opatřením, než je zajištění, když jej po vydání rozhodnutí o vyhoštění z území Finska, a tedy i ze schengenského prostoru, nezajistily a umožnily žalobci vycestovat samostatně. Žalobce však tohoto mírnějšího opatření nevyužil, nejprve pobýval i nadále ve Finsku neoprávněně, poté cestoval do Rakouska, kde pobýval také neoprávněně a nakonec cestoval neoprávněně i

do Německa přes území České republiky (str. 5 žalobou napadeného rozhodnutí). Vedle toho je skutečně uvedeno, že žalobce nechce opustit území schengenu, čímž existuje vážné nebezpečí útěku a nerealizování jeho přemístění do Finska, odkud byl vyhoštěn. Soud této části odůvodnění rozumí tak, že z jednání žalobce je zřejmá jednak nevěle respektovat rozhodnutí správních orgánů členských států EU a neochota opustit území schengenského prostoru, které bude pravděpodobně následovat po přemístění žalobce do Finska s ohledem na stávající rozhodnutí o vyhoštění žalobce vydaného finskými orgány.

Je zřejmé, že žalovaná opřela své úvahy vedoucí k naplnění podmínek zajištění o to, že žalobce pobýval opakovaně na území členských států Evropské unie neoprávněně a z jeho jednání je zřejmý úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Výrokem III. tohoto rozsudku přiznal soud odměnu ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ing. Jakubovi Backovi, který byl ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 8.12.2017, č.j. 75 A 30/2017-25, které nabylo právní moci dne 12.12.2017. Podle § 35 odst. 8 s.ř.s. hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby, je-li zástupce advokátem, hradí stát. V daném případě náleží ustanovenému zástupci odměna včetně hotových výdajů ve výši 8 228 Kč za dva úkony právní služby po 3 100,- Kč (převzetí věci, podání žaloby podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném od 1.1.2013, dále jen „advokátní tarif“), z částky 600,- Kč za s tím související dva režijní paušály po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a z částky 1428,- Kč ve výši 21% DPH. Odměna bude vyplacena v obvyklé lhůtě k rukám ustanoveného zástupce.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 20. prosince 2017

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
G. Z.